

Nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen.

(Gewijzigd Ontwerp van Wet; Eindverslag.)

het meel voor elk brouwsel in ééns in de roerkuip gestort. Doch er wordt maar één aftreksel genomen; terwijl men bij de gewone wijze van brouwen onderscheidene opvolgende aftreksels neemt, zoodat in eene kuip van dezelfde grootte veel meer meel kan verwerkt en toch slapper bier vervaardigd worden.

Zoover bekend is wordt hier te lande geen melasse, aardappelstroop of andere soortgelijke grondstof tot vervaardiging van bier gebruikt. Aan de opmerkingen hieromtrent, en omtrent het mogelijke gebruik van ongebroken graan, is echter door aanvulling der redactie gevolg gegeven.

Ten aanzien van den naderen aandrang bij dit artikel, om de belangen der kleine bierbrouwerijen niet uit het oog te verliezen, kan de verzekering slechts worden herhaald, bij § 2 dezer memorie daaromtrent gegeven.

Art. 2. Nopens de bedenkingen, bij de aanmerkingen op dit artikel op nieuw aangevoerd tegen het verleenen der bevoegdheid, daarbij voor de uitvoerende magt gevraagd, wordt verwezen naar hetgeen te dien aanzien bij § 2 dezer memorie reeds is geantwoord. De meening, dat het toekennen dezer bevoegdheid, naast die van de tweede alinea van art. 1, overbodig zou zijn, is niet juist. Krachtens deze alinea kunnen wél de vereischte uitzonderingen worden toegelaten op de artt. 2 en 16 der wet van 1822, als regtstreeks in verband staande met de bepalingen omtrent het meelverbruik, doch niet op andere bepalingen dier wet, ofschoon dit voor de bierbrouwers die op grootere schaal werken even noodzakelijk is. Men wijst hier, onder andere, op de bepalingen ten aanzien van den tijd en de wijze waarop de aangifte der werkzaamheden moet worden gedaan (art. 13), en van den tijd van aanvang en afloop van sommige werkzaamheden (art. 18). Deze uitzonderingen zijn thans bij administrative beschikkingen toegestaan. Ook zijn een aantal vergunningen bij dergelijke beschikkingen verleend, om, met afwijking van de artt. 8 en 10, roerkuipen te bezigen beneden het vastgestelde minimum van grootte, en om roerkuipen door middel van zoogenaamde »tapoenen» (openingen die naar willekeur kunnen worden geopend of gesloten) in te rigten om te kunnen gebruikt worden tot op verschillende hoogten.

Art. 3. Het is de bedoeling om den bierbrouwer telkens te laten kiezen, naar welken maatstaf hij verlangt aangeslagen te worden.

Art. 4. Daar hier alle overtredingen, groote en kleine zonder onderscheid, in dezelfde strafbepaling worden begrepen, is de bijvoeging eener bepaling als die van de tweede alinea noodig, ook om verband te houden met de bepalingen der oorspronkelijke wet, waarbij tegen de overtredingen, welke onder de genoemde alinea vallen, zelfs tegen sommige die de regter waarschijnlijk niet daaronder zou rangschikken, insgelijks eene vaste boete van f 400 is vastgesteld. (Zie de wet van 1822, artt. 2, 9, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 21 en 22.)

Wat de beteekenis betreft, waarin het woord »ontduiking» moet worden opgevat, spreekt het wel van zelf dat hier alleen moet gedacht worden aan handelingen, door welke de schatkist regtstreeks wordt benadeeld. Het opzet evenwel is zelden of ooit te bewijzen. Bestaan redelijke gronden waarop kan worden aangenomen dat eene overtreding zonder bedriegelijke bedoelingen is begaan, of valt dit zelfs maar min of meer te betwijfelen, dan wordt de bekeurde steeds tot transactie toegelaten of hem kwijtschelding verleend.

Art. 5. De redactie is thans in dien geest gewijzigd, dat de voorgedragen bepalingen na 31 December 1870 hare kracht verliezen. Deze termijn is niet te lang gesteld; niet dadelijk toch zullen de nieuwe wijzen van werken algemeen gevolgd worden. Tot het verrigten van voldoende proefnemingen en vergelijkingen zijn daarom twee jaren niet te veel. Rekent men daarbij den tijd, benoodigd voor het stellen en onderzoeken, ook bij de Raad van State, van het wets-ontwerp tot herziening dezer bepalingen, dan zal dit niet voor het laatst van 1869 of het begin van 1870 kunnen ingediend worden. Evenwel wil de Regering gaarne de verzekering geven dat zij dien termijn niet zal afwachten, indien nader mocht blijken dat de vereischte gegevens spoediger voorhanden zijn.

Bij deze memorie wordt een gewijzigd wetsontwerp overgelegd, waarin ook gevolg is gegeven aan de aanmerkingen op den considerans.

De Minister van Financien,

R. J. SCHIMMELPENNINGK.

[58. 6.]

GEWIJZIGD ONTWERP VAN WET.

WIJ WILLEM III, ENZ.

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodig is, in verband met de wetten van 2 Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 32) en van 15 Mei 1859 (*Staatsblad* n°. 38), nadere bepalingen vast te stellen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen,

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1.

De accijns op de binnenlandsche bieren kan, in plaats van naar de inhoudsruimte der belastbare werktuigen, worden geheven naar den maatstaf van *drie en een halven cent* per pond gewoon ruw moutmeel, dat tot het vervaardigen van bier wordt gebruikt. Bij het gebruiken van ander ruw of ongebuild meel, of van gebroken of ongebroken graan, is daarvoor dezelfde accijns verschuldigd.

Indien eene andere voor de wijngisting geschikte grondstof dan graan wordt gebruikt, kan de accijns mede worden geheven tot het voormelde bedrag, voor eene hoeveelheid grondstof, welke evenveel alcohol kan opleveren als een pond gewoon ruw moutmeel.

De bepalingen, noodig voor de heffing volgens dit artikel, worden door Ons vastgesteld.

Art. 2.

Wij behouden Ons voor om, onder de noodige bepalingen tegen misbruik, ook andere afwijkingen toe te staan van de wettelijke voorschriften omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen, wanneer dit in het belang van den betrokken tak van nijverheid noodig blijkt.

Deze afwijkingen strekken zich echter niet uit tot het bedrag en den grondslag van den accijns.

Art. 3.

De verordeningen, krachtens deze wet uit te vaardigen, zijn van toepassing op alle fabrikanten, die dit blijkens eene bij den betrokken ontvanger der accijnsen in te leveren schriftelijke verklaring verlangen.

Art. 4.

Overtreding van hetgeen door Ons krachtens art. 1 of 2 wordt voorgeschreven, wordt gestraft met eene boete van *vijftig* tot *vier honderd gulden*.

Het maximum dezer boete wordt steeds toegepast, wanneer de overtreding ontduiking van den accijns ten gevolge heeft gehad of bij ongestoorden voortgang had kunnen hebben.

Art. 5.

Deze wet blijft van kracht tot den 31sten December 1870.

Lasten en bevelen, enz.

[58. 7.]

EINDVERSLAG *der Commissie van Rapporteurs voor het bovengenoemd Ontwerp van Wet*; uitgebragt in de zitting van den 17den Mei 1867.

De Commissie van Rapporteurs voor het ontwerp van wet houdende nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen heeft kennis genomen van de Memorie van Beantwoording, door de Regering betrekkelijk dat wetsontwerp ingezonden, en is van oordeel, dat daaromtrent geene nadere overweging in de afdelingen wordt vereischt. Tevens heeft zij gemeend, zich van het uitspreken van een eigen oordeel omtrent de in dat stuk behandelde punten te kunnen onthouden.